

Vannak vidékek

Kányádi Sándor Előhangja nyomán

Vannak vidékek, tört jövők,
imákat hitttel gyöngyözők,
vigyázó vének, ott ahol,
kimondhatatlan szó dalol.

Apám szemében láttam én:
vannak vidékek, láng s a fény;
ahogy beszélt a nép előtt,
hatalmas szíve égbe nőtt.

Vannak vidékek, csendesek,
ahol karácsonyt csengenek
öröktől fogva holtnapig,
ahol a tisztesség lakik.

Vannak vidékek, s fájdalom,
ahol a gond a vállakon
megélni sarkall, nem fenyít,
akár a gerle, oly szelíd.

Vannak vidékek, van magyar?
Mit ér a tő, ha sarja hal?
Hűségre int a magvető,
a homlokára gyúrt redő.

Vannak vidékek, ősi kincs,
ahol szabadság ölnyi sincs,
hazám hazádban..., közte tér.
De még a lelkünk összeér.

Vadászbaleset

A fákra ólmos fellegek tapadtak,
alattuk sír a sárba gyúrt avar,
szemek kutatják lábnyomát a vadnak,
a naphoz zárszót zeng a kürt hamar.

Vércseppek ízét hordja szét az alkony,
kopók ügetnek át a tölgyesen,
felborzolódtott sóhaj ráng az ajkon,
eláll a szél, hogy végképp csönd legyen.

SZENTE MÓNIKA: Észrevétlenül